

Nagyböjt V. vasárnapja – 2012. március 25. – B év

A turista érdeklődve lépett be egy kisváros kovácsműhelyébe. A mester éppen nagy munkában volt az inasaival, csak éppen felpillantott, és már dolgozott is tovább. Láthatóan nem zavarta a turista jelenléte, aki érdeklődve figyelte órákon át a műhely életét. A kovácsmester nem kímélte az inasait: sokat és keményen dolgoztatta őket. Volt azonban közöttük egy fiú, akit a többiekénél is jobban dresszírozott. Ha a többieknek el is nézett kisebb hibákat, ha meg is csinált helyettük egy-két különösen nehéz munkafogást, ennél a fiúnál ez nem így működött. Vele újra és újra csináltatott mindent, amíg tökéletesre nem sikerült, semmit nem vett ki a kezéből. Többször rászólt, mint a társaira, szinte egy szusszanásnyi pihenést nem hagyott neki. A fiú azonban mégsem tiltakozott egy szóval sem. Összeszorította a fogát, néha a szája is sírásra görbült, de tette szorgalmasan, amit a mester mondott. A turista végül megsajnálta a fiút: „Mondja, miért utálja annyira azt a legényt? Miért bántja állandóan? Ennyire ellenszenves magának?!” – kérdezte felháborodva a kovácsot. A kovács letette a nehéz kalapácsot, s hosszú idő óta először nézett rá a hivatlan vendégre. „Nem, éppen ellenkezőleg. Ő a fiam. Érte sokkal inkább felelős vagyok, mint a többiekért.” – felelte. A turista elgondolkodva lépett ki a műhelyből. Tízegynéhány év múlva ismét abban a városkában járt, s mindjárt a település szélén egy új, a hajdaninál sokkal nagyobb kovácsműhelybe botlott. Eszébe jutott egykori élménye, s érdeklődve lépett be a műhely ajtaján. A kovácsmesterben megdöbbenve ismerte fel a hajdani inaslegényt, az öreg kovács fiát. Ezt a szép, új műhelyt saját munkájával hozta létre néhány év alatt, mint elmesélte. Ahogy a turista jobban körülnézett, más ismerős arcokat is látott. A többi régi inas is ott dolgozott, mint egyszerű segédmunkás a gazdag, tekintélyes kovácsmester mellett.

„Annak ellenére, hogy ő volt a Fiú, a szenvedésből tanulta meg az engedelmisséget.” Milyen furcsa ezt magáról Jézusról olvasni! Pedig ha a megtestesült Fiú valóban vállalni akarta a bűntől megsebzett ember földi sorsát, akkor osztoznia kellett a szenvedésben is: a szenvedésben, amit nem Ő akart, nem is az Atya akart, de amit Jézus mégis elfogadott irántunk való szeretetből és a Mennyei Atya iránti szeretetből. Milyen botor dolog azt hinni, hogy ahol engedelmisségről van szó, ott óhatatlanul a szabad akarat megalázó visszaszorításával, a kényszer keserű szájízével is számolnunk kell. Egyáltalán nem! Az engedelmisség két véglet között helyezkedik el. Nem lehet a szó szoros értelmében vett engedelmisségről beszélni ott, ahol az ember csak azt csinálja, amihez neki is kedve van, amit élvez, ami örömet okoz neki, hiszen ezt a saját kedvteléséből teszi még akkor is, ha mások kezdeményezték, mások „parancsolták meg” neki. Azonban nem az engedelmisség fogalmát kell használnunk akkor sem, amikor valakinek megtörik az akaratát, erőszakkal felszámolják az ellenállását, s kényszerítő erő hatására teszi csak meg azt, amit tennie kell. Az engedelmisség szóban az „enged, elenged” ige szerepel, ami szabad cselekvést jelent, nem pedig kényszerű elszakítást. Engedelmisségnek az olyan tettek gyakorlását nevezhetjük, amelyek valóban a cselekvő kedve ellenére vannak, amelyek nem az ő vágyaiban, álmaiban jelentek meg, amelyeket eredetileg nem ő akart. Vagyis amelyeket nem könnyű megtennie, amelyekben el kell engednie a saját elképzeléseit, akaratát. Ezt azonban szabadon kell megtennie, azáltal, hogy belátja ezeknek a cselekedeteknek szükséges és értelmes voltát, vagy még inkább azáltal, hogy szeretettel, bizalommal van azok iránt, akik kérték tőle vagy megparancsolták neki ezeket a tetteket. Mert nem értünk meg mindent azonnal, nem látjuk be előre a szükséges voltát olyan dolgoknak, amelyeknek gyümölcse csak sokkal később érik be. Igen, a közkeletű tévedéssel szemben, mi szerint nem lehet szeretetről beszélni ott, ahol engedelmisségből, kötelességből tesz valamit az ember, éppen hogy az ellenkezője igaz: valóban engedelmeskedni csakis szeretetből lehet! Az Isten Fia tehát, aki vállalja megváltásunkért a mi emberi sorsunkat, szabad szeretetből veszi magára a szenvedés terhét. Megmutatja az Atya iránti szeretetét azáltal is (és főleg azáltal), hogy engedelmesen vállalja a

szenvedést. És ez nem értékeli le, nem teszi semmivé az Atya iránta való szeretetét sem. Az Atya sem akarja a szenvedést. Akarja azonban az ember megváltását bűnei következményeitől, s elfogadja a Fiúval együtt, hogy ez csak ezen az áron lehetséges. Ha egyszer kikerülhetetlen a szenvedés, az áldozat, a terhek cipelése, akkor a jó szülő nem elhazudni akarja ezt gyermeke előtt, hanem megtanítja szembenézni vele, megmutatja neki az értelmét.

Mennyire fontos lenne ezt belátni egy olyan társadalomban, ahol sok esetben a szülők minden kihívástól, minden tehertől, áldozattól mentesíteni szeretnék gyermekeiket. A majomszeretet túlzásaitól és félreértéseitől vezetve inkább arra vezetik rá gyermekeiket, hogy mindig a könnyebb, a gyorsabb utat válasszák, térjenek ki a bajok, szenvedések elől, igyekezzenek megúszni minden megpróbáltatást. Pedig nem olyan világban élünk, testvérek, amely kímélni fogja a felnövekvő generációt! Nem igaz, hogy ezt nem érezzük egyre inkább! Hazugság, szeretetlen hazugság abban a megtévesztésben meghagyni a gyermekeinket, hogy nem kell majd a jövőben egészen komoly szenvedésekkel is találkozniuk, nehezen hordozható terheket is felvállalniuk. Miért adunk napjainkban egyre több jutalmat, díjat a gyerekeknek egyre kevesebb teljesítményért? Miért nem kell nekik is tenniük valami többet mindazért, amit kapnak, amit használnak? Miért ágálnak annyian a tanulmányi követelmények ellen? Miért tartják sokan elképzelhetetlennek, hogy a gyerekek a saját kezük munkájával tegyenek meg valamit, segítsenek másoknak egy-egy táborban, ifjúsági programon? Miért számít eltántorító gondolatnak az, hogy olyan iskolába írassuk a gyermekeinket, ahol valamelyest számon kérik rajtuk a vallási nevelés részét képező templomi szertartásokat és ünnepeket is? Mindenki szeretné, ha a gyermeke szorgalmas, okos, sikeres, komoly értékrenddel bíró, erkölcsös emberré válna. Az miért olyan elképesztő, hogy ezért bizony meg is kell küzdenie? Nem is beszélve arról, hogy vannak emberek (mindenki ilyen kellene, hogy legyen!) akik másokért is élnek, dolgoznak, nemcsak önmagukért. Erejükből, tehetségükből, javaikból másokra is áldoznak. Ez pedig szintén nem megy szenvedés, lemondás nélkül. Ne csodálkozzunk, hogy egyre kevesebb a hűséges, hosszú távú barátság, házasság, családi kapcsolat, ha egyszer mindenáron kímélni akarjuk a szeretteinket minden szenvedéstől, megóvni őket minden áldozattól! Nem! A helyesen szerető szülő, aki tudja, hogy ebben a bűntől sebzett világban óhatatlanul jelen van a szenvedés, nem eltakarni akarja a gyermeke szemét a kikerülhetetlen elől, hanem felkészíteni rá, megedzeni előre a rá váró megpróbáltatásokra. Mert akit nem így nevelnek, az sem fogja kikerülni a szenvedést, az sem fog megmenekülni a bajok elől. Csakhogy a hozzáállása miatt még keservesebben fogja megélni, belerokkan, embertelennek találja. Nem engedelmességet tanúsít ugyanis, hanem kényszer áldozata lesz. Nem szeretetből vállalja fel az elháríthatatlan problémákat, nehézségeket, hanem értelmetlenül fogja találni. Lázadni és ütközni fog újra és újra! Nem erősebbé teszik az elviselt bajok, a megoldott problémák, hanem csak növelni fogja önmaga és mások problémáit az értelmetlen ellenkezéssel. Bizony, már most is látunk ilyesmire példát szép számmal! Kövessük tehát bátran Jézust abban is, hogy engedelmességet tanulunk a szenvedésből! Hogy a szeretet igazi mivoltát megismerjük az engedelmességből! Így majd mi is megtapasztaljuk életművünk végén azt, amit Krisztus is megtapasztalt: hogy önmagunk és mások üdvösségére szolgált minden szeretetből vállalt, engedelmes szenvedésünk!